

JÁ MONSTRUM

John Wayne Cleaver

je nebezpečný, protože už okusil smrt.

DAN WELLS

**JÁ,
MONSTRUM**

DAN WELLS

**JÁ,
MONSTRUM**

Přeložil Radim Zetka

Tento příběh je smyšlený. Všechny postavy, organizace
a události v této knize jsou buď dílem autorovy představivosti,
nebo jsou literárně přetvořeny.

Vydáno nakladatelství BB/ats s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Dan Wells

All rights reserved.

Z anglického originálu *Mr. Monster*

(Published by Tom Doherty Associates, LLC, New York)

přeložil © 2013 Radim Zetka

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807619196

*Pro mou manželku, protože tohle je její nejoblíbenější kniha.
Můžu být šťastnější?*

Poděkování

Tato kniha by nikdy nevznikla nebýt obrovské pomoci mé agentky Sary Croweové a redaktora Mosheho Federa. Děkuji zejména druhému jmenovanému – právě on bez váhání navrhl, abych k románu *Nejsem sériový vrah* napsal pokračování, a přišel s mnoha nápady, jak to provést. S výsledkem jsem velmi spokojený a doufám, že se bude líbit i vám.

Rukopis tohoto díla prošel rukama spousty báječných lidí. Díky patří v první řadě skupině lidí, kteří si říkají Rats With Swords: Karle Bennionové, Drew Oldsové, Benu Olsenovi, Janci Pattersonové, Brandonu Sandersonovi, Emily Sandersonové, Isaaku Stewartovi, Eriku Jamesi Stoneovi a Rachel Whitakerové. Po nich si rukopis přečetli Dave Bird, Steve Diamond, Nick Dianatkhah, Bryce Moore, můj bratr Rob a další rodinní příslušníci a přátelé. Zvláštní poděkování zaslouží má kamarádka Janella, která mě požádala, abych ji sprovodil ze světa nějakým strašným způsobem, a má tchyně Martha, jež tajně telefonovala mé ženě a vyptávala se jí, zda se nebojí být se mnou o samotě. Těchto vzpomínek si nade vše vážím.

Pokud jste mi s touto knihou pomáhali a já vás zde neuvedl, velmi se vám omlouvám. Musel jsem si vyhradit místo pro Danielle Olsenovou, která se na vzniku této knihy nijak nepodílela.

Od dětských let já nebýval
jak ostatní; já nevnímал
co ostatní.

Samoten

EDGAR ALLAN POE

(přeložil Josef Hiršal)

Prolog

Zabil jsem démona. Nevím, jestli to byl opravdový démon – nejsem zrovna věřící člověk –, ale vím jistě, že soused odnaproti byl svého druhu netvor. Měl tesáky a ostré drápy a tak podobně. Měnil svou podobu a zabil spoustu lidí, a kdyby věděl, že vím, kdo je, zabil by mě taky. Nenašel jsem lepší slovo, a tak jsem mu říkal démon. A zabil jsem ho proto, že jsem byl jediný, kdo se k tomu odhodlal. Myslím, že jsem udělal správnou věc. Aspoň už nikdo další neumřel.

Ale ne na dlouho...

Víte, já jsem taky netvor – ne žádný nadpřirozený démon, jen narušený chlapec. Celý život jsem se snažil udržet temnou stránku své osobnosti pod zámek, kde nikomu nemohla ublížit, jenže pak se v našem městě objevil tenhle démon a zastavit jsem ho mohl jedině tím, že jsem svoje temné já pustil na svobodu. A teď nevím, jak je dostat zpátky pod zámek.

Svou temnou stránku nazývám Monstrum; sní o zakrvácených nožích a představuje si, jak by vaše hlava vypadala naražená na kůlu. Nemám rozdvojenou osobnost ani neslyším žádné hlasy, já jen... Obtížně se to vysvětluje. Často myslím na hrozné věci a chci tyhle věci uskutečnit, je pro mě proto snazší, když předstírám, že moje temné já je někdo jiný. John by přece nechtěl rozsekat svou matku na maličké kousíčky – po tom touží Monstrum. Vidíte? Hned se cítím daleko líp.

Je tady však jeden problém: Monstrum má hlad. Sérioví vrazi často hovoří o potřebě, o nutkání, které ze začátku dokážou ovládat, jenže jak nabývá na síle, je nemožné je zastavit a oni znovu musejí zabíjet. Dřív jsem nevěděl, o čem hovoří, teď už to ale vím. Hluboko v kostech cítím to neodbytné a nevyhnutelné nutkání podobné biologické potřebě jíst, lovit či pářit se.

Jednou už jsem zabil; je jenom otázkou času, kdy zabiju znova.

Kapitola 1

Byla jedna hodina ráno a já jsem zíral na kočku.

Měla asi bílou barvu, ale byla taková tma, že jsem si nebyl jistý; ta trocha měsíčního svitu, která pronikla rozbitými okny, proměnila místnost ve starší verzi jí samé a ta tak připomínala scénu z černobílého filmu. Betonové stěny byly šedé, šedé byly také potlučené sudy a kupy dříví stejně jako hromady plechovek se zaschlou barvou; a uprostřed toho všeho stála šedá kočka a odmítala se pohnout.

Pohrával jsem si s plastovým kanystrem. Otáčel jsem ho a poslouchal, jak se v něm přelévá benzin. V kapse jsem měl zápalky a u nohou mi leželo několik mastných hadrů. Bylo tady dost starého dřeva a chemikálií, z nichž se dal rozdělat velkolepý oheň, a já zoufale toužil přivést jej konečně k životu, jenže jsem nechtěl ublížit té kočce. Ani jsem se ji nepokoušel zahnat, protože jsem se bál, že bych se mohl přestat ovládat.

A tak jsem na ni zíral a čekal. Jakmile zmizí, tohle místo bude odsouzené k záhubě.

Byl konec dubna. Jaro vyhrálo svou dlouhou bitvu se zimou a mrtvý zmrzlý okres Clayton se začínal zelenat a byl o něco přívětivější. Velkou zásluhu na tom samozřejmě měla také skutečnost, že konečně zmizel Claytonský zabiják – jeho řádění trvalo téměř pět měsíců, najednou však přestalo a od ledna o něm nikdo neslyšel. Město bylo po další dva měsíce plné strachu.

Obyvatelé každý večer tarasili dveře svých domů a zavírali okenice a ráno se téměř neodvažovali zapnout televizi, aby ve zprávách nenarazili na reportáž o další roztrhané mrtvole. Nic takového se však nedělo, a všichni jsme začínali věřit, že už je skutečně po všem, že se už neobjeví žádné další oběti. Slunce začalo hřát, sníh odtál a lidé se znovu usmívali. Přežili jsme hroznou bouří. V Claytonu už měsíc vládla mírně optimistická nálada.

Jako jediný ze všech obyvatel města jsem nebyl ani trochu znepokojený. Věděl jsem s určitostí, že Claytonský zabiják je nadobro pryč, a to už od ledna. Konec konců, sám jsem ho zabil.

Kočka se pohnula. Přestal jsem ji zajímat a teď se zaměřila na olizování vlastní packy. Stál jsem zcela nehybně a doufal, že si mě nebude všímat nebo že na mě úplně zapomene a vyběhne ven, aby si něco ulovila. Kočky přece v noci loví a tahle už určitě měla hlad. Vytáhl jsem z kapsy hodinky – levné plastové hodinky, kterým jsem utrhл pásek – a znovu zkontroloval čas. Pět minut po jedné. Tohle nikam nevedlo.

Sklad si postavila jedna stavební firma před mnoha a mnoha lety, kdy se teprve rozběhla výroba ve velkém dřevařském závodě a lidé byli pořád ještě přesvědčení, že se okres Clayton může přeměnit na něco lepšího. Mýlili se. Dřevařský závod sice stále bojoval o přežití, ale stavební společnost svůj ztrátový podnik dávno zavřela. Nebyl jsem jediný, kdo tuhle opuštěnou stavbu navštěvoval – stěny byly pokryté graffiti a všude se válely prázdné pивní plechovky a sáčky od jídla. Za dřevěnými paletami jsem dokonce našel matraci; zřejmě se tady kdysi ubytoval nějaký tulák. Zajímalo by mě, jestli ho Claytonský zabiják taky dostal, než se mi ho podařilo zastavit. Matrace byla každopádně zatuchlá a plesnivá, a bylo mi jasné, že tady celou zimu nikdo nebyl. Až budu mít konečně příležitost, tahle matrace se stane základem pečlivě připraveného ohně.

Dnes v noci se však nedalo nic dělat. Měl jsem svá velmi přísná pravidla a první z nich znělo: „Neubližuj zvířatům.“ Bylo to už

počtvrté, co mi ta kočka zabránila, abych skladiště vypálil. Asi bych jí měl být vděčný, ale... já vážně potřeboval něco spálit. Jednou ji prostě vezmu a – ne. Té kočce nic neudělám. Už nikdy nikomu nic neudělám.

Dýchej zhluboka.

Postavil jsem kanystr na zem; neměl jsem čas čekat, až kočka odejde, ale mohl jsem spálit něco menšího. Odtáhl jsem jednu dřevěnou paletu ven a pak jsem se vrátil pro benzin. Kočka tam pořád seděla v pokřiveném čtverci měsíčního svitu a pozorovala mě.

„Počkej, přijde den...“ zamumlal jsem, otočil jsem se a vyšel před budovu. Trochu jsem pokropil paletu benzinem, jen tak, aby se snadno rozhořela, a odnesl jsem kanystr ke svému kolu, které stálo v bezpečné vzdálenosti. Bezpečnost především. Obloha byla plná hvězd a nedaleko se nejasně rýsoval les, sklad však stál na mýtině vysypané štěrkem a zarostlé mrtvou trávou. V dálce za stromy hlučela dálnice plná nočních kamionů a ospalých osobních vozů.

Klekl jsem si vedle palety, kolem níž se zvedal odér benzínu, a vyndal jsem z kapsy zápalky. Nezlámal jsem prkna ani jsem se nesnažil rozdělat pořádný oheň. Jen jsem škrtl zápalkou a hodil ji do kaluže benzínu, který ihned vzplál. Jasně žluté plameny stravovaly benzin a pomalu se začínaly zakusovat do dřeva. Sledoval jsem je zblízka a naslouchal tichému praskání, jak oheň postupně spaloval mizu. Jakmile bylo první prkno v plamenech, uchopil jsem paletu za opačný konec a postavil ji na bok, aby se oheň mohl rozšířit, a pak jsem ji převrátil a vpustil plameny na zbytek palety. Oheň se pohyboval jako živá bytost. Svými tenkými žlutými prsty prozkoumával dřevo a ochutnával je a pak nenasytně sahal po další potravě.

Oheň se rozhořel líp, než jsem očekával. Byla škoda vyplýtvat ho na jedinou paletu.

Zašel jsem tedy do skladu, vytáhl ven další paletu a přihodil ji na oheň. Rozhořel se velkým žárem a začal hučet a praskat

a s očividnou chutí přeskakoval na nové dřevo. Usmíval jsem se na něj, jako se jiní usmívají na svého roztomilého psa. Oheň byl můj mazlíček, můj společník, jediné uvolnění, které mi zbylo. Když se Monstrum hlučně dožadovalo, abych porušil svá pravidla a někomu ublížil, mohl jsem je vždy upokojit krásným ohněm. Sledoval jsem, jak se plameny šíří na druhou paletu, poslouchal tlumený hukot, jak do sebe nasávají kyslík, a usmíval jsem se. Chtěl jsem přiložit, a tak jsem z budovy přitáhl další dvě palety. Ještě trocha ohně nemůže uškodit.

„Prosím, neubližuj mi.“

Miloval jsem, když to říkala. Z nějakého důvodu jsem vždycky očekával, že se zeptá: „Ublížíš mi?“ Ale na to byla příliš chytrá. Měl jsem ji ve sklepě přivázanou ke stěně a sám jsem v ruce držel nůž – samozřejmě jsem se chystal jí ublížit. Brooke nekladla hloupé otázky, což je ostatně jeden z důvodů, proč ji mám tak rád.

„Prosím, Johne, moc tě prosím; neubližuj mi.“

Tohle jsem mohl poslouchat celé hodiny. Líbilo se mi to, protože přesně o to mi šlo: měl jsem nad ní veškerou moc a ona to dobře věděla. Bylo jí jasné, že ať chce cokoliv, můžu jí to dát jenom já. Kromě nás tady nikdo nebyl, já držel nůž v ruce a představoval jsem celý její svět – všechny její naděje a obavy, její úplně všechno.

Téměř neznatelně jsem pohnul nožem a cítil jsem nával adrenalinu, jak s hrůzou v očích pozorovala lesknoucí se čepel: napřed doleva, pak doprava; nahoru a poté dolů. Byl to intimní tanec, naše myslí a těla v dokonalé harmonii.

Tohle už jsem kdysi cítil, když jsem u nás doma v kuchyni ohrožoval nožem mámu, ovšem už tehdy jsem věděl, že ve skutečnosti mi záleží jenom na Brooke. Jenom s ní jsem se chtěl takhle spojit.

Pozvedl jsem nůž a přistoupil k ní. Brooke se pohnula úplně stejně, jako by byla moje taneční partnerka. Opřela se o zeď, rozšířily se jí oči, zrychlil dech. *Dokonalé spojení.*

Dokonalé.

Všechno bylo dokonalé – přesně takové, jaké jsem si to snad tisíckrát představoval. Představy se stávaly skutečností. Byl to scénář tak dokonalý, že mě začal zcela pohlcovat. Upřeně na mě hleděla očima plnými hrůzy. Jak jsem se k ní natahoval, její bledá kůže se začala chvět. Cítil jsem nával emocí, které ve mně vřely, vybublávaly na povrch a na kůži mi tvořily puchýře.

Takhle to nemá být. Tohle je přesně to, po čem jsem vždycky toužil a čemu jsem se vždycky snažil vyhnout. Dobré a špatné současně.

Už nerozeznám sny od nočních můr.

Mohlo to skončit jen jediným způsobem; tak, jak to končilo vždy. Nůž vnikl Brooke do hrudi, Brooke vykřikla a já se probudil.

„Vstávej,“ zopakovala máma a rozsvítila světlo. Převalil jsem se a zasténal. Nesnášel jsem vstávání, ale ještě víc jsem nesnášel spánek – příliš mnoho času o samotě se svým podvědomím. Ušklíbl jsem se a s námahou jsem se posadil. *Přežil jsem další sen. Za necelých dvacet hodin však bude následovat další.*

„Dneska tě čeká velký den,“ oznámila máma, když vytahovala žaluzie na okně. „Po škole máš další schůzku s Clarkem Formanem. No tak, vstáváme!“

Podíval jsem se na ni kalnými očima. „Už zase Forman?“

„Říkala jsem ti o tom minulý týden. Asi další výpověď.“

„No tak jo.“ Vylezl jsem z postele a vydal se do koupelny, ale máma mi zastoupila cestu.

„Stůj,“ přikázala. „Co říkáme?“

Povzdychl jsem si a zopakoval si s ní náš ranní rituál: „Dnes budu mít jen dobré myšlenky a budu se usmívat na všechny kolem sebe.“ Usmála se a poklepala mi po rameni. Občas jsem si přál, aby mě budil normální budík.

„Kukuřičné lupínky, nebo müsli?“

„Snídani si umím udělat sám,“ odsekl jsem a prošel kolem ní do koupelny.

S mámou jsme bydleli nad márnicí v tiché čtvrti na okraji

Claytonu. Technicky vzato naše čtvrt ležela za hranicí města, jenže naše město bylo tak malé, že všem bylo úplně jedno, jestli váš dům spadá pod radnici nebo pod okres. Bydleli jsme v Claytonu a díky márnici jsme byli jedna z mála rodin, v níž nikdo nepracoval v dřevařském závodě. Asi si říkáte, že tak malé město nebude mít dostatek nebožtíků, aby se provoz márnice vyplatil, a máte úplnou pravdu – většinu loňského roku jsme na tom byli špatně a jen tak tak jsme platili účty. Táta na mě platil výživné, tedy spíš vláda mu tuhle částku automaticky odečítala ze mzdy, ale to pořád nestačilo. Pak se však na podzim objevil Claytonský zabiják a my měli o práci postaráno. Větší část mého já se domnívala, že je smutné, že tolik lidí muselo umřít, aby naše firma nezkrachovala, Monstrum si však užívalo každý okamžik.

Máma o Monstru přirozeně nevěděla, zato věděla, že mi diagnostikovali poruchu chování – což je v podstatě jen kultivovanější výraz pro to, že jsem sociopat. Oficiální název je antisociální porucha osobnosti, takhle nazvat ji však můžou, až když je člověku aspoň osmnáct let. Mně bude za měsíc teprve šestnáct, takže mám pouhou poruchu chování.

Zamkl jsem se v koupelně a zíral do zrcadla. Bylo oblepené lístečky od mámy, které nám měly připomínat důležité věci – ne ty každodenní, jako jsou schůzky, ale trvalejší „slova, podle kterých máme žít“. Občas jsem zaslechl, jak si je po ránu opakuje sama pro sebe. Věty jako „Dnes bude ten nejlepší den mého života“ a podobné bláboly. Největší lístek byl určený speciálně pro mě. Obsahoval pravidla napsaná na linkovaném růžovém papíru, který byl přilepený v rohu zrcadla. Byla to stejná pravidla, jaká jsem si vytvořil před mnoha lety, abych Monstrum udržel pod zámek, a která jsem dokázal úspěšně dodržovat až do loňska, kdy jsem Monstrum musel vypustit na svobodu. Máma si dala závazek, že mě donutí, abych je dodržoval. Při čištění zubů jsem si seznam přečetl:

Nebudu ubližovat zvířatům.

Nebudu nic pálit.

Pokud si přeji někomu něco špatného udělat, pak tyto myšlenky zaženu a místo toho o něm řeknu něco hezkého.

Nebudu lidi nazývat „to“.

Pokud někoho začnu pronásledovat, donutím se k tomu, že danou osobu celý týden ignoruji.

Nebudu lidem vyhrožovat, a to ani nepřímo.

Pokud někdo začne vyhrožovat mně, odejdu.

Samozřejmě, pravidlo o pálení už vzalo zaslé. Monstrum tak naléhalo a mámin dohled mě tak omezoval, že něco muselo jít stranou. Rozdělávání ohňů – malých bezpečných ohňů, které nikomu neublíží – pro mě představovalo pojistný ventil, díky kterému jsem mohl vypustit všechno napětí, jež se ve mně hromadilo. Tohle pravidlo jsem *musel* porušit, pokud jsem si chtěl uchovat naději, že dodržím ta zbývající. Mámě jsem samozřejmě nepověděl, co dělám; tohle pravidlo jsem na seznamu nechal a ignoroval je.

Pomoci od mámy jsem si opravdu vážil, jenže... život s ní byl čím dál těžší. Vyplivl jsem pastu, vypláchl si pusou a šel se obléknout.

Snídani jsem si snědl v obýváku. Díval jsem se na ranní zprávy, zatímco máma přecházela po kuchyni, kam až jí dosáhla šňůra od kulmy. „Co škola? Bude se dneska dít něco zajímavého?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl jsem. Ve zprávách taky nebylo nic zajímavého – žádná zajímavá mrtvola, což bylo v podstatě to jediné, co mě zajímalo. „Vážně si myslíš, že se mnou chce Forman mluvit kvůli další výpovědi?“

Máma se za mnou na chvíli zastavila a ztichla a já věděl, na co zrovna myslí – policii jsme stále ještě nepodali spoustu informací

o tom, co se tenkrát v noci stalo. Když po vás jde sériový vrah, je to jedna věc, jenže když se z něj vyklube démon a před vašimi očima se rozpustí a zbude po něm jenom tmavý kal, jak tohle chcete vysvětlit, aniž byste riskovali, že vás pošlou do blázince?

„Jsem si jistá, že se jenom chtějí ujistit, že to mají všechno pohromadě,“ řekla. „Pověděli jsme jim, co jsme povědět mohli.“

„Všechno kromě toho, jak se ten démon pokoušel –“

„O tomhle mluvit nebudeme,“ opáčila máma přísně.

„Ale nemůžeme jen tak předstírat, že –“

„O tomhle mluvit nebudeme,“ zopakovala. Protivilo se jí hovořit o démonovi, a skoro nikdy to nechtěla připustit. Zoufale jsem si o něm potřeboval s někým promluvit, ale jediná osoba, s níž by to šlo, na démona nechtěla ani pomyslet.

„Všechno ostatní jsem mu už pověděl sedmadvacetkrát,“ pro- nesl jsem a přepnul na další kanál. „Bud' má podezření, nebo je idiot.“ Na dalším programu vysílali stejně nezábavný pořad.

Máma se na chvíli zamyslela. „Chtěl bys mu ublížit?“

„Ale no tak, mami.“

„To je důležité!“

„Tohle zvládnou sám, mami,“ prohlásil jsem a odložil dálkový ovladač. „Zvládal jsem to úplně sám hodně dlouhou dobu. Nepotřebuju, abys mi pořád připomínala každou drobnost.“

„Chtěl bys teď ublížit mně?“

„Když se nad tím zamyslím, tak jo.“

„A?“

Zakoulel jsem očima. „Dneska ti to moc sluší,“ řekl jsem.

„Co jsi zapnul televizi, ses na mě ještě nepodíval.“

„Já nemusím být upřímněj, stačí, když budu říkat hezký věci.“

„Ale trocha upřímnosti by neuškodila –“

„Víš, co by neuškodilo?“ Postavil jsem se a zamířil s prázdnou miskou do kuchyně. „Kdybys mě přestala s tímhle pořád otravovat. Polovina z těch špatnejch věcí, na který myslím, je výsledkem toho, jak mi celý dny dýcháš za krk.“

„Radši já než někdo jiný,“ zvolala z chodby klidným hlasem.
„Vím, že mě máš natolik rád, že mi nic drastického neuděláš.“

„Jsem sociopat, mami, takže nemám rád nikoho. Už z podstaty věci.“

„To mi jako vyhrožuješ?“

„Ale no tak – ne, tohle nebyla výhrůžka. Musím jít.“

„A?“

Vrátil jsem se do chodby a otráveně se na ni podíval. Znovu jsme si spolu zarecitovali: „Dnes budu mít jen dobré myšlenky a budu se usmívat na všechny kolem sebe.“ Vzal jsem si batoh, otevřel dveře, pak jsem se ještě otočil a naposledy se na ni podíval.

„Opravdu ti to dneska sluší,“ řekl jsem.

„Za co bylo tohle?“

„To nechtěj vědět.“

Kapitola 2

Sešel jsem po schodech k bočnímu vchodu, kde se náš byt v patře setkává s márnicí v přízemí. Zastavil jsem se na malém odpočívadle mezi dveřmi a schodištěm a zhluboka se nadechl. Tak jako každé ráno jsem si řekl, že se mi máma jenom snaží pomoci – že ví o mých problémech a chce mi pomoci je překonat jediným způsobem, který zná.

Zpočátku jsem se domníval, že když jí prozradím svá pravidla, bude pro mě snadnější se podle nich řídit – že je budu odpovědněji dodržovat –, jenže máma na mě vyvíjela příliš velký nátlak, a já teď nevěděl, jak z toho ven. Úplně jsem z toho bláznil.

Doslova.

Pravidla, která jsem dodržoval, měla chránit lidi – měla mi zabránit, abych jim udělal něco špatného, a nedostával se do situací, kdy bych někomu mohl ublížit. A možnosti tu rozhodně byly.

Bylo mi sedm, když jsem poprvé objevil svou největší životní vášeň: sériové vrahy. Samozřejmě se mi nelíbilo, co dělají – věděl jsem, že to není správné –, ale fascinovalo mě, jak a proč páchají své činy. Nejvíc mě neupoutalo to, jak byli rozdílní, ale naopak jak se podobali – jeden druhému a taky mně. Jak jsem se o nich dozvídal víc, v hlavě jsem si odškrtával všechna varovná znamení: chronické noční pomočování. Pyromanie. Krutost ke zvířatům. Vysoké IQ se špatnými známkami ve škole; samotářské dětství téměř bez přátel; napjaté vztahy mezi rodiči a dysfunkční rodinný

život. Tahle a desítky dalších jsou prediktory chování sériového vraha, a já je měl všechna. Je to poměrně velký šok, když si uvědomíte, že jediní lidé, se kterými se můžete ztotožnit, jsou psychopatičtí vrazi.

Tyhle prediktory však nelze považovat za bernou minci: většina sériových vrahů podobné příznaky v dětství vykazuje, ale naprostá většina dětí, u kterých se dané příznaky objeví, se sériovými vrahy nestane. Je to postupný proces, kdy se člověk mění a jedno špatné rozhodnutí navazuje na další, kdy pokaždé provede o něco víc a zachází o kousek dál, až se ocitnete ve sklepě plném mrtvol a ve své skrýši máte svatyni postavenou z lebek. Když od nás odešel táta a já byl tak rozzuřený, že jsem chtěl zabít všechny okolo sebe, rozhodl jsem se, že je načase, abych se sebou něco udělal. Vytvořil jsem si pravidla, díky kterým jsem zůstal natolik normální a šťastný a nenásilný, jak to jen šlo.

Spousta pravidel se napsala sama: „Neubližuj zvířatům.“ „Neubližuj lidem.“ „Neohrožuj zvířata ani lidi.“ „Do ničeho nebouchej ani nekopej.“ Čím jsem byl starší a líp jsem sám sobě rozuměl, měnil jsem svá pravidla tak, aby byla konkrétnější, a k některým jsem začal přidávat i tresty: „Pokud někomu chci ublížit, musím o něm říct něco hezkého.“ „Pokud se na nějakou osobu začnu fixovat, musím ji po celý jeden týden ignorovat.“ Podobná pravidla mi pomáhala zbavit se nebezpečných myšlenek a vyhnout se nebezpečným situacím.

Jakmile jsem dospěl do puberty, změnil se mi celý svět a já podle toho také musel změnit svá pravidla: děvčatům ve škole se začaly zaoblovat boky a prsa a staré křičící muže v mých nočních můrách najednou vystřídal mladé křičící ženy. Zavedl jsem si nové pravidlo: „Nedívej se na prsa,“ ovšem celkově vzato pro mě bylo snazší vůbec se po děvčatech nedívat.

Což nás přivádí k Brooke.

Brooke Watsonová byla nejkrásnější dívka ve škole. Byla stejně stará jako já, bydlela jen kousek od nás a já její vůni poznal

v sebevětším davu. Měla dlouhé blond vlasy, nosila rovnátka a její úsměv byl tak zářivý, až jsem si říkal, proč se vlastně ostatní dívky vůbec snaží usmívat. Znal jsem její rozvrh, věděl jsem, kdy má narozeniny, jaké má heslo k e-mailu i číslo sociálního pojištění – a přitom jsem nic z toho vědět nepotřeboval. Měl jsem pravidlo týkající se pronásledování, které mi mělo zabránit, abych cokoliv z toho věděl, neměl jsem na ni vlastně vůbec myslet, jenže... Brooke byla zvláštní případ.

Šlo o to, že moje pravidla měla udržet Monstrum na uzdě, měla však brutálně silný vedlejší účinek – nikoho jsem si nemohl připustit k tělu. Člověk, co se přinutí ignorovat každého, jakmile jej začne trochu blíž poznávat, si mnoho přátel neudělá. Dřív mi to nevadilo. Smířil jsem se s tím, že budu ignorovat svět a budu se vyhýbat všem pokušením. Jenže máma byla jiného názoru. Aktivně se zapojila do mé sociopatie a nutila mě do situací, v nichž jsem si nevěděl rady. Trvala na tom, že sociální návyky si osvojím jen tak, že je budu praktikovat. Věděla, že se mi líbí Brooke, a proto nás dávala dohromady, jak jen to šlo. Nedávno jsem získal řidičský průkaz na zkoušku, a tak si vymyslela, že mi sežene auto, a domluvila, že budu Brooke každý den vozit do školy. Její rodiče to považovali za skvělý nápad, částečně proto, že nejbližší autobusová zastávka byla osm bloků od jejich domu, ale hlavně kvůli tomu, že nevěděli, kolikrát týdně se mi zdálo o tom, jak balzamuju jejich dceru.

Vytáhl jsem z kapsy klíče, vyšel ven a zamířil k autu. Máma mi koupila to nejlevnější auto, co bylo k mání – pastelově modrý Chevrolet Impala z roku 1971 bez klimatizace a bez rádia. Spíš než auto připomínal tank a ulicemi proplouval jako zaoceánská loď. Říkal jsem si, že by z něj šly postavit nejmíň tři Hondy Civic, ale nestěžoval jsem si. Byl jsem rád, že mám vlastní auto.

Brooke vyšla před dům, ještě než jsem stihl vyjet. Vždycky jsem toužil zastavit u jejího domu, zazvonit u dveří a vyzvednout ji – zdálo se mi to kultivovanější –, jenže Brooke každé ráno slyšela, jak startuju motor, a vyšla mi naproti.

„Dobry ráno, Johnne,“ prohodila, když nastupovala do auta. Nepodíval jsem se na ni.

„Dobry ráno, Brooke,“ opětoval jsem pozdrav. „Můžeme vyjet?“

„Jasnačka.“

Rozjel jsem se a nabral rychlost s očima upřenýma na asfalt. Poprvé jsem se na ni zběžně podíval až na první křižovatce, když jsem se rozhlížel, jestli můžu jet dál. Měla na sobě červenou košili a vlasy si stáhla do culíku. Zakázal jsem si, abych dál zkoumal, v čem je oblečená, koutkem oka jsem však zahlédl kůži jejích nohou, takže mi bylo jasné, že má šortky. Přes den už bývalo teplo, ovšem takhle brzy po ránu ještě bylo chladno, takže jsem napřed zapnul topení a až pak pokračoval v jízdě.

„Seš naučenej do společenských věd?“ zeptala se. Byla to jediná hodina, kterou jsme měli společnou, takže se naše rozhovory často stáčely na tohle téma.

„Myslím, že jo,“ řekl jsem. „Nechtělo se mi do té kapitoly o tlaku mezi rovnými partnerama, ale kamarádi mě přesvědčili, abych se na to kouknul.“

Slyšel jsem, jak se uchichtla, ale na její úsměv jsem se nepodíval. Brooke byla velká anomálie mého života – zamotaný uzel, co mi zničil všechna pravidla a narušil všechny plány. S žádnou jinou dívkou bych samozřejmě vůbec nemluvil, a kdyby se mi nějaké o jiné dívce zdálo, zakázal bych si na ni celý týden myslet. Tohle bylo bezpečné – takhle jsem žil celé roky.

Jenže kvůli naší situaci jsem musel rozšířit svá pravidla a zakomponovat do nich vynucenou blízkost Brooke. Sestavil jsem si dlouhý seznam výjimek, které pokrývaly oblast mezi „zcela si jí nevšímát“ a „unést ji s nožem v ruce“. Nemohl jsem si jí nevšímát, ale nemohl jsem na ni také jen zírat, takže jsem si stanovil několik přijatelných variant:

Její jméno jsem mohl říct jednou denně ráno, když nasedla do auta. Mohl jsem s ní za jízdy mluvit, ale nesměl jsem spustit oči

ze silnice. Ve škole jsem na ni mohl pohlédnout třikrát během vyučovací hodiny a popovídat si s ní jednou během oběda, ale to bylo všechno – o přestávkách jsem se jí musel vyhýbat, i kdyby to znamenalo, že musím jít oklikou. Nesměl jsem ji sledovat, i když jsme šli na stejné místo, a za žádných okolností jsem na ni nesměl během dne myslet. Pokud jsem si na ni přesto vzpomněl, zahnal jsem vždy tyhle myšlenky tím, že jsem si v hlavě odříkával číselné řady: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34. A zřejmě nejdůležitější pravidlo bylo, že jsem se z žádného důvodu nesměl dotknout jí ani ničeho, co jí patří.

Než jsem si stanovil tohle poslední pravidlo, něco jsem si od ní vzal, jen abych to měl – sponku do vlasů, která jí jednoho dne upadla na podlahu vozu. Nosil jsem ji u sebe asi týden jako nějaký kouzelný amulet, jenže jsem téměř neustále porušoval pravidlo, které mi zakazovalo, abych na ni myslel, takže jsem sponku zase vrátil na podlahu a příštího dne ji upozornil na to, že ji ztratila. Teď jsem se vyhýbal všemu, co s ní mělo něco společného, dokonce jsem se ani nedotýkal dveří spolujezdce – „jejích“ dveří –, pokud to nebylo nezbytně nutné.

„Myslíš, že se někdy vrátí?“ přerušila mé myšlenky Brooke.

„Kdo?“

„Ten zabiják,“ pronesla úzkostlivým hlasem. „Chováme se, jako kdyby tady nebyl, ale jenom proto, že celý měsíce nikoho nezabil. Jenže ho pořád ještě nenašli. Pořád pobíhá někde tam venku a pořád je... zlej.“

Brooke se obvykle hovorům o zabijákovi vyhýbala; nechtěla na něj ani pomyslet. Něco jí muselo dělat starosti, když o něm teď začala mluvit.

„Možná že se tam někde pořád potuluje,“ řekl jsem. „Existují sérioví vrazi, co si mezi vraždama klidně počkají několik let, například ten, co se mu říkalo SMZ, ale to je obvykle jinej typ zabijáka. Ten náš byl...“ Málem jsem se na ni podíval, ale včas jsem se zastavil a upřeně se zahleděl před sebe. Musel jsem si

dávat pozor, abych ji nevyděsil – lidi se většinou vyděsí, když zjistí, kolik toho vím o sériových vražích. Dokonce i agenta Formana jsem tím zezáčátku překvapil – sestavoval profily zločinců, a přesto neznal esej o Edmundu Kemperovi, kterou jsem nedávno četl. „Já nevím,“ pokračoval jsem. „Je těžký na to myslet.“

„To máš pravdu,“ uznala Brooke. „Já na to taky nerada myslím, jenže když kousek od nás bydlí paní Crowleyová, tak je těžký na to zapomenout. Musí jí být tak smutno.“ Koutkem oka jsem zahlédl, že se na mě Brooke dívá. „Nemáš z toho občas noční můry?“

„Ani ne,“ odpověděl jsem, ale nebyla to pravda. Noční můry jsem z toho měl prakticky každou noc – proto jsem tak nesnášel spánek. Začnu usínat a snažím se svou mysl naplnit šťastnými myšlenkami, jenže za chvíli jsem zase v domě Crowleyových a snažím se ubít paní Crowleyovou budíkem. Zdávalo se mi taky o tom, jak jsem na příjezdové cestě k Crowleyovým našel mrtvé tělo svého terapeuta doktora Neblina. A v nočních můrách se mi taky zjevoval pan Crowley – samotný Claytonský zabiják –, groteskně přetvořený do podoby démona, jak trhá a zabíjí dlouhou řadu svých obětí, než začne pronásledovat mámu a mě. Zabil jsem ho, tím se však moje noční můry jen zhoršily: ve většině z nich jsem si zabíjení užíval a toužil jsem zabíjet znovu. To bylo ještě daleko děsivější.

„Nedokážu si představit, jaký to pro tebe muselo být, když jsi ho našel,“ řekla Brooke. „Já bych něco takového určitě nedokázala.“

„Co bys nedokázala?“ Věděla, že jsem zabil démona? Jak to?
„Zkusit zachránit Neblina,“ odvětila Brooke. „Já bych prostě utekla pryč.“

„Jo takhle.“ Samozřejmě: nemyslela na zabíjení, ale na záchranu. Brooke na všem vždycky viděla to pozitivní. Já si nebyl jistý, jestli mám v sobě vůbec něco pozitivního, v její blízkosti jsem to však mohl předstírat.

„Žádný hrdinství v tom nehledej,“ prohlásil jsem, když jsem odbočoval na školní parkoviště. „Podle mě bys udělala to samý a zřejmě bys to zvládla daleko líp. Uvědom si, že jsem ho nedokázal zachránit.“

„Ale aspoň ses o to pokusil.“

„On moji snahu určitě ocenil,“ ušklíbl jsem se a zaparkoval na jediném místě, kde bylo stále ještě dost prostoru pro moje obrovské auto. Bylo to legrační – můj vůz byl zřejmě těžší než 99 procent aut na parkovišti, i když většina studentů jezdila v SUV. „Tak jsme tady.“

Brooke otevřela dveře a vystoupila. „Dík za svezení. Uvidíme se na hodině,“ rozloučila se a odběhla za svou kamarádkou. Povolil jsem si jeden dlouhý pohled – sledoval jsem ji, jak odchází se spolužačkou směrem ke školní budově. Byla nádherná.

A bylo pro ni daleko lepší, že jsem nebyl součástí jejího života.

„Sklapni,“ ozval se Max, došel ke mně a upustil svůj batoh na zem. Max Bowen byl něco jako můj přítel, i když z mojí strany šlo spíš o potřebu než o opravdové přátelství. Sérioví vrazi tíhnou k tomu, že se v dětství vydělují z okolního světa a nemají téměř žádné přátele, a tak jsem si řekl, že nejlepší kamarád, třeba předstíraný, mi pomůže zůstat normálním. Max byl dokonalý kandidát – neměl žádné vlastní kamarády a zabýval se sám sebou do té míry, že mu nevadily moje občasné výstřednosti. Na druhou stranu byl velmi otravný – už jen ten jeho nový zvyk začínat každý rozhovor slovem „sklapni“.

„S tebou je v poslední době vážně radost být...“ pronesl jsem.

„Říká chodící mrtvola,“ opáčil Max. „Všichni vědí, že se z tebe vyklube gotik – proč už prostě nechodíš v černém, ať je to konečně všem jasný?“

„Oblečení mi kupuje máma.“

„Jasně, já to mám taky tak.“ Úplně zapomněl na předchozí urážky, dřep si a něco hledal v batohu. „Už brzo dorostu do tátovýho oblečení a to teprve budu vypadat skvěle – budu si moct

oblíct jeho polní uniformu a tak.“ Max svého otce uctíval, teď snad ještě víc, protože byl mrtvý. Claytonský zabiják ho těsně po Vánocích roztrhl vejpůl a od té doby se k Maxovi všichni ve městě chovají hezky, já si ale myslím, že mu je takhle lépe. Jeho otec byl blbec.

„Koukni na tohle,“ řekl, postavil se a pomalu otevíral tlusté lepenkové desky. Uvnitř měl několik komiksů zatavených v plastu. Jeden mi opatrně podal. „Tohle je limitovaná edice,“ chlubil se. „Green Lantern, nultý číslo, vydaný pro jeden con – v rohu má dokonce fóliovou ražbu. Je číslovanej.“

„Proč je nosíš do školy?“ zeptal jsem se, ale odpověď jsem znal předem. Max si tyhle drahé komiksy kupoval jen proto, aby se jimi mohl chlubit – zamčené doma v zásuvce stolu mu byly k ničemu, protože tam nikdo nemohl vidět, jak je Max super, že je má.

„Co to máš?“ optal se Rob Anders, když kolem nás procházel. Povzdychl jsem si. *A je to tady zase.* Tohle se dělo skoro každý den: Rob se bude posmívat Maxovi, já se budu posmívat Robovi, ten mi začne vyhrožovat a pak půjdeme do třídy. Někdy jsem si říkal, jestli ho nemám schválně začít provokovat, jenom abych zase cítil vzrušení z nebezpečí – abych pocítil aspoň kousíček té hrůzy, kterou jsem zažíval v zimě. Jenže Rob nebyl zabiják a rozhodně nebyl žádný démon. Jeho výhrůžky byly chabé a prázdné. Bylo mu teprve šestnáct, proboha. Co by mi asi tak mohl udělat?

„Dobrý ráno, Robe,“ pozdravil jsem ho. „Tebe vždycky rád vidím.“ Monstrum do něj zoufale chtělo zabodnout nůž.

„S tebou jsem nemluvil, blbečku,“ obořil se na mě Rob, „já mluvil s tvým kámošem.“

„Tohle je komiks, co je dražší než cokoliv, co máš doma,“ pronesl Max a vzal si komiks k sobě. Max má dar vždycky říct, co nemá.

„Ukaž, podívám se,“ řekl Rob a vystřelil ruku směrem k Maxovi. Ten měl dost rozumu na to, aby o komiksový sešit nebojoval, a okamžitě jej předal Robovi.

„Dávej bacha, ať ho nepokrčíš,“ strachoval se Max.

„Tak Green Lantern, jo?“ díval se Rob na obálku komiksu. Měl jiný hlas než obvykle – rozváznější a trochu dramatictější. Ze zkušenosti jsem věděl, že takovým hlasem mluvčí někoho nebo něco zesměšňuje. „Tak o něm se ti v noci zdává, Maxi? O tom, jak se ti velkej dokonalej Green Lantern snaží dostat do postele?“

„To vážně umíš mluvit jenom o homosexualitě?“ podivil jsem se. Věděl jsem, že bych mu neměl odporovat, ale Rob mi nikdy nic neudělal, jen Maxovi – myslím, že po té příhodě o Halloweenu se mě ještě trochu bál.

„O teplouších mluvím, jenom když jsem s takovejma bukvi-cema, jako jste vy dva,“ prohlásil a začal ohýbat komiks i s kar-tonovými deskami.

„No tak, neohýbej ho,“ prosil Max.

„Jinak co?“ usmál se Rob. „Zavoláš na mě svýho tatku vojáka, aby mě zmlátil?“

„Páni,“ neudržel jsem se, „ty sis vážně udělal legraci z jeho mrtvýho otce?“

„Drž hubu,“ obořil se na mě Rob.

„Takže teď seš tvrdák, protože někdo jinej zabil jeho tátu,“ nedal jsem se. „Ty máš vážně kuráž, Robe.“

„A ty seš homouš,“ opáčil a plácl mě komiksem do hrudi.

„Je ti jasný, že ti, kdo vedou takhle homofobní řeči, jsou větši-nou sami gayové?“

Rob se rozesmál. „A tobě je jasný, že mě prakticky žádáš, abych ti rozbil držku? Přímo tady. Právě sis podal podepsanou žádost.“

K Robovi přistoupil Chad Walker, jeden z jeho kumpánů.

„Tady seš, se zrudíčkama,“ pronesl Chad. „Jak se máte, zrudíčky?“

„Báječně, Chade,“ odpověděl jsem, ale nespouštěl jsem Roba z očí. „Mimochodem, hezká košile.“

Rob se na mě chvíli zadíval a pak mi vrazil Maxův komiks do rukou. „Dobře se na ně podívej, Chade,“ řekl. „Tady máš živej důkaz toho, jak můžou bejt děcka bez otců narušený. Dvě dysfunkční rodiny jako malovaný.“

„Zato s tebou přítomnost otce udělala vyložený zázraky,“ podotkl jsem.

Rob se už neudržel a praštil mě do hrudníku. „Chceš si povídat o dysfunkčních rodinách, ty zrůdo? Chceš si popovídat o rozřezávání lidí? Vždyť tebe si policajti nejmíň jednou týdně vodí na stanici, Johne – kdy tě už konečně zatknou za to, jak seš psychouš?“ Teď už křičel. Ostatní spolužáci se zastavili a pozorovali nás.

Tohle bylo něco nového – tak daleko jeho hněv nikdy nezašel. „Seš všímavej,“ snažil jsem se najít aspoň nějaký kompliment. Nic dalšího mě nenapadalo, Monstrum mi však cosi pošeptalo do ucha a já to vyslovil dřív, než jsem si uvědomil, co vlastně říkám: „Ale podívej se na to takhle, Robe – buď se pleteš, a v tom případě si všichni, co se na tebe teď dívaj, myslí, že seš blbec, anebo máš pravdu a teď právě fyzicky vyhrožuješ nebezpečnému zabijákovi. Ani jedno z toho není zrovna chytrý.“

„Ty mi vyhrožuješ, zrůdo?“

„Poslouchej, Robe, z tebe strach nemám. Já už v životě strach měl – fakt velkej, oprávněnej strach –, ale ty seš teda o několik pater níž. Proč si tímhle musíme každěj den procházet?“

„Bojíš se, že tě chytanou,“ prohlásil Rob.

„Hele, musíme už do třídy,“ ozval se Chad a táhl Roba pryč. Na očích jsem mu poznal, že se bojí – že příliš daleko zašel buď Rob, nebo já. Rob poodstoupil, ukázal mi prostředníček a odešel s Chadem do školní budovy. Já jsem Maxovi podal jeho komiks a Max si jej hned začal prohlížet, zda není poškozený.

„Jednou mi nějakej komiks poškodí,“ řekl Max, „a já ho zažaluju o náhradu škody – táta povídal, že takovej komiks může mít cenu stovek dolarů.“

„A nebylo by lepší, kdyby sis ty svoje stodolarový komiksy nechával doma, kde jim nemůže ublížit?“ pronesl jsem rozzlobeně, protože přitáhl Robovu pozornost. Neměl bych porušit žádné ze svých pravidel – ani ta jednoduchá jako tohle. Ještě před rokem bych Roba takhle nikdy nevyprovokoval. Monstrum bylo čím dál silnější.

Max si komiks schoval zpátky do složky a tu pak strčil do batohu.

„Uvidíme se na obědě,“ rozloučil jsem se.

„Sklapni,“ řekl Max.

Kapitola 3

Jak jsem tušil, škola byla nezajímavá a já celou dobu myslel na agenta Formana. Byl to vyšetřovatel FBI přidělený na případ Claytonského zabijáka a žil ve městě už od Díkůvzdání. Zůstal tady i poté, co v březnu odjel zbytek týmu FBI. Náš případ se pro něj stal jakýmsi koníčkem – jakmile jsme ohlásili nález Neblinova těla, objevil se na místě činu mezi prvními a od té doby mě nejméně šestkrát vyslychal. Od našeho posledního rozhovoru uplynulo celkem hodně času, a já předpokládal, že jsme skončili. Co po mně chtěl teď?

Už jsem mu pověděl všechno, co jsem mohl, tedy až na tři podstatné věci. Za prvé tady bylo nevyslovené tajemství mezi mámou a mnou: že nás napadl démon, kterého jsem probodl, a on se v zadní místnosti našeho domu rozpustil a přeměnil v černý kal. Bylo nám jasné, že žádný příčetný člověk by nám nevěřil, a nechtěli jsme být „podivíni, co tvrdí, že viděli nestvůru“, a tak jsme kal prostě uklidili a nikomu se o tom nezmínili.

Druhé tajemství neznala ani máma: démon, který nás napadl, byl ve skutečnosti soused odnaproti – pan Crowley. Zabíjel lidi a bral si části jejich těl, čímž regeneroval vlastní tělo, jež se rozpadalo. Několik týdnů jsem ho pronásledoval a snažil se přijít na způsob, jak ho zastavit. Jenže když jsem ho konečně zastavil, přišel jsem o několik minut – možná jen sekund – později a už jsem nezachránil doktora Neblina. Nést částečně vinu za smrt vašeho

vlastního psychoterapeuta, to není nic snadného, zvláště pokud už nemáte žádného dalšího, se kterým byste si o tom mohli popovídat. Někdy vás ironie osudu prostě takhle nakope do zubů.

Mé třetí tajemství bylo Monstrum samotné. Jistě, přišlo mi nesmírně vhod, když jsem potřeboval zabít démona a když jsem ho potřeboval nalákat tím, že jsem ohrozil jeho ženu, jenže jak tohle chcete vysvětlit policii? „Zastavil jsem nadpřirozenou bytost, ve kterou nevěříte a o níž nemám žádné důkazy, tím, že jsem v sobě vyvolal sériového vraha a tloukl starou paní, dokud neomdlela. Poděkovat mi můžete později.“ Možná že mám vážné psychické problémy, ale nejsem takový blázen, abych tenhle příběh komukoliv vyprávěl.

Takže ano, měl jsem před agentem Formanem určitá tajemství, avšak příběh, který jsem mu pověděl, dával dokonalý smysl i bez těchto tajemství a neexistovaly žádné důkazy, které by mě spojovaly s čímkoliv dalším – Crowleyho ostatky se nikdy nenašly, takže nemohli dokázat, že je mrtvý, natož to, že jsem ho zabil já. Pro jistotu jsem taky zničil mobilní telefony, které jsem použil já a oběti. Čeho jsem se vůbec mohl bát?

Po škole jsem odvezl Brooke domů – během cesty jsem se třikrát podíval na její tvář – a pak jsem sám odjel na policejní stanici v centru města, kde si Forman zařídil čím dál trvalejší kancelář. Přijímající úřednice, blondýnka jménem Stephanie, mě s úsměvem uvítala.

„Ahoj, Johne,“ pronesla, když jsem vešel. Byla asi stejně stará jako moje sestra Lauren – něco po dvacítce –, jenže Lauren obvykle bývala zasmušilá a ustaraná. Stephanie na rozdíl od ní byla veselost sama.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem. „Forman mě chce zase vidět?“
„Ano.“ Podívala se do svého seznamu. „Jsi tu přesně načas. Tady se mi podepiš a já mu povím, že už jsi dorazil.“

Podala mi podložku, na níž byl přichycený z poloviny prázdný list papíru, a já na první prázdný řádek napsal svoje jméno a čas

příchodu. Kovový řetízek na propisce byl přetržený, a tak jsem ji připnul k podložce a odložil na stůl.

Policejní stanice okresu Clayton byla malá a téměř opuštěná. Sloužila více méně jen k občasnému zadržení pachatelů řízení v opilosti či domácího násilí. Za Stephanií bylo velké okno do kanceláře, v níž seděl šerif Meier – přísný utrápený muž s dlouhým šedým knírem – a s někým telefonoval. Okenní tabule byla protkaná drátky jako plot z pletiva a v jejím pravém dolním okraji zela díra po kulce. Nikdy jsem z nikoho nevypáčil, jak se tam vzala.

„Ahoj, Johne, díky, že jsi přišel.“ Agent Clark Forman byl menší postavy, měl hodně prořídle vlasy a nosil brýle a tenký knírek. Mdle mi potřásl rukou.

„O co jde tentokrát?“ zeptal jsem se, když mě vedl do své provizorní kanceláře. Stál v ní předimenzovaný stůl, jenž dříve zřejmě vévodil v nějaké zasedací místnosti. Forman si jej už stihl zaskládat volnými listy, tlustými fascikly, stohy fotografií a dalšími věcmi. Na stěně visela mapa okresu a na ní byla špendlíčky vyznačena pravděpodobná místa činu Claytonského zabijáka. Vždy mě potěšilo, že na břehu jezera žádný špendlík není – šlo o jednu z Crowleyho obětí, o které jsem zatím věděl jen já. Policistům jsem o ní říct nemohl, jinak bych se samozřejmě prozradil, ale nedomníval jsem se, že bych bránil vyšetřování. Vždyť vrah, kterého hledali, už byl dávno mrtvý.

„Posad' se,“ ukázal Forman na jednu ze židlí přistrčených ke zdi v rohu místnosti. Jakmile jsem se posadil, usmál se a zadíval se z okna. „Dneska je venku krásně, co? Čeká na tebe venku máma?“

„Přijel jsem sám.“

„Správně,“ přikývl. „Máš řidičák na zkoušku. Šestnáct ti bude kdy, za dva měsíce?“

„Za tři.“

„To uteče jako voda. Neboj, už brzy dostaneš opravdový řidičák a pak se z tebe konečně stane ten pravý pirát silnic.“

Zase ta fráze „pirát silnic“. Za celý život se ke mně nikdy nedonesla, ale jakmile jsem začal chodit do autoškoly, slyšel jsem ji za poslední měsíc čtyřikrát. Byla to jenom taková slovní vata, něco jako „není ti zima?“. Nic neznamená – prostě lidem vyjde z úst, když si dobře nerozmyslí, co chtějí říct. Přemýšlel jsem, jaká část naší konverzace bude obsahovat opravdové myšlenky, a kolik z ní zabere podobná vata.

„K čemu mě potřebujete teď?“ vyzvídal jsem.

„Jde jen o rutinní ověřování,“ odvětil, na chvíli ztuhl a pak sáhl pro jednu složku, z níž vytáhl fotografii. „Když tě tady mám, rád bych napřed znal tvůj názor na tohle. Bude to za pár hodin ve zprávách, takže nejde o nic tajného.“ Posunul přede mě snímek, na němž jsem už z dálky poznával tvář mrtvé ženy. Oči měla otevřené, ale kalné a bez života.

Další mrtvola. Což znamenalo, že tady máme nového vraha. V hrudi jsem cítil vlnu vzrušení, která mě zmámila. Další vrah.

Podíval jsem se na Formana. „Tady v Claytonu?“

„Ona odsud není, ne, ale našli jsme ji tady. Dneska ráno.“

Naklonil jsem se, abych si mohl fotografii prohlédnout blíž. Povšiml jsem si bledé pokožky, ochablé čelisti, rozčepýřených vlasů. Na tváři měla cosi černého a na čele také. Zřejmě kousky kůry.

„Byla nějakou dobu pod vodou,“ dedukoval jsem, zatímco jsem se pozorně díval na snímek. „Všude kolem je usazenina. Vytáhli jste ji z jezera.“

„Ze zavlažovacího kanálu,“ upřesnil Forman.

„Víte, kdo to je?“

„Zatím ne,“ řekl Forman. Pohlédl na fotografii a pak zpátky na mě. „Moc toho nevíme, jen to, že tělo je pokryté malými ranami: popáleninami, oděrkami, vpichy a podobně.“

„Chybějí nějaké části těla?“ zeptal jsem se. Claytonský zabiják si z každé své oběti vždy něco vzal – končetinu nebo vnitřní orgán. Policie se domnívala, že jde o sériového vraha, jenž si ze